

ROSA DE TORRENT

Agafa la llàntia
i encén aquests versos
senzills i feliços,
vestits d'alegria,
que neixen per tu.

Inscriu als teus ulls
porpra damunt vori,
fugides de tarda,
meravelles pures
distsants, retrobades.

T'he engendrat amb versos,
com nova llavor
d'una antiga vida
sempre reviscuda,
mai no proclamada.

No te'n vagis lluny.
Del jardí, del mar,
no t'enduguis res.
Tornarem, si vols,
a mig dir, les roses.

Que no sigui tard
renéixer per tu,
nuditat d'espais,
espera i exili,
bedoll ple de cants.

L'arbreda ens cobria...
giravolts de llums,
creixença de llunes,
feixugues veremes,
sentiments nocturns.

No esperàvem res:
llegíem els versos
cercant les paraules
i, lluny d'impossibles,
assolíem l'alba.

D'allí, del torrent,
són les nostres roses,
de colors secrets,
rebels d'alegria
d'alosa veloç...

De dia i de nit,
capvespre i aurora.
Del sud i del nord
meravelles roges,
parets de calç neta.

Que granin els anys
i les llunes plenes
d'abril i de maig;
que la mar ens banyi
d'ones virginals.

Que les veles blanques
retornin del temps,
camins de prodigis
amb vols de gavina
i escumes vernals.

Pel pendís de l'ona,
la barca secreta
bressola tendreses.
Que vinguin florides
pel mar pelegrí!

No. Davant la mar
no neguis el somni,
ni ploris misteris;
desperta les mans
davant l'encanteri.

Dempeus a la roca,
abraça les ones.
Errant per la sorra
expira la tarda.
Doblega el demà.

Arran de finestra
naixien els blaus,
ocells de paraules,
un bes a la galta,
llaçada de mans.

Fou un dia molt bell.
Cantaves i reies,
la mar i la terra...
El sol era tebi,
devotament teu.

Passaven les hores,
diàlegs llunyans,
enyor de perfils
absents i joiosos,
com brises d'abril.

D'uns ulls fugitius,
vull l'ametlla tendra;
d'uns núvols distants,
un ponent de roses,
parpelles vesprals.

Un gris d'aquarel·la,
de vespre morent,
plana damunt l'aigua
que tot just remuga
un vaivé salí.

S'encenen els llums
arran de les platges.
No miris tan lluny
quan la nit s'ajaça
damunt la mar blava.

Ajuda la mar,
convoca les ones,
calma l'horitzó
d'escumes i bromes,
engendra la sorra.

Desendreçats tinc
aquells petits núvols
dels teus dits marçals,
ben espigolats
pels vents de la tarda.

Irem a la prima,
cel blau, mar bonança,
festí de daurats,
amb el bot que gronxa
la teva mirada.